

The Holy See

VIAGGIO APOSTOLICO IN POLONIA

CERIMONIA DI BENVENUTO

DISCORSO DI GIOVANNI PAOLO II

Aeroporto di Koszalin - Sabato, 1° giugno 1991

Panie prezydencie Rzeczypospolitej!

Księżu Prymasie!

1. W słowach waszego powitania usłyszałem znowu *głos mojej Ojczyzny*. Jest to głos nowy. Daje on świadectwo Rzeczypospolitej suwerennego narodu i społeczeństwa. Przez wiele lat czekaliśmy na to, aby ten głos mógł zabrzmieć w całej swojej autentyczności, aby stał się wyrazem historycznego urzeczywistnienia tego, co tak wiele kosztowało wysiłków i ofiar.

Pozwólcie, że odpowiadając na wasze słowa, złożę zarazem *hołd tym wszystkim synom i córkom naszej Ojczyzny*, którzy dla tej wielkiej sprawy nie szczędzili siebie. Trzeba by otworzyć wielką księgę dziejów, poczynając od 1 września 1939 r., aby ich wszystkich tutaj przywołać. Księga pamięci, która się nie przedawnia. Zapis heroizmu. Dziedzictwo niezniszczalne. "Dusze sprawiedliwych są w ręku Boga" (*Sap. 3, 1*).

2. Miejsce, na którym się spotykamy u początku mojej czwartej z kolei papieskiej pielgrzymki do Ojczyzny, ma wymowę szczególną. Stajemy tutaj wobec jakiegoś istotnego fragmentu naszych dziejów, u samych tychże dziejów początku. *Miasto Kołobrzeg wiąże się z doniosłymi wydarzeniami roku tysięcznego.*

Trudno mi nie przypomnieć tych wydarzeń, które wiążą się z imieniem Bolesława Chrobrego, pierwszego władcy Polski ozdobionego królewską koroną. To on właśnie - syn i następca Mieszka - obrysowując kształt piastowskiego państwa, uwydatnił tę ziemię i ten gród: Kołobrzeg.

Stało się to *na przedłużeniu Chrztu*, jaki Polska przyjęła w 966 r., w osobie swego pierwszego historycznego władcy.

Stało się to jako owoc wieńczący apostolską *misję Wojciecha*, biskupa Pragi, syna pobratymczego narodu czeskiego. Misjonarz legł pod mieczem pogańskich Prusów u brzegów Bałtyku w r. 997. U grobu męczennika w Gnieźnie miał miejsce historyczny zjazd, w którym cesarz Otto III oraz legat papieża Sylwestra II potwierdzili pierwszą na ziemiach polskich metropolię jako owoc starań Bolesława.

Metropolia gnieźnieńska stała się fundamentem organizacji - nie tylko Kościoła, ale i piastowskiego państwa. Fundament ten przetrwał dotąd: z górą tysiąc lat. Obok Krakowa i Wrocławia (i obok Poznania, gdzie biskupstwo istniało od czasów Chrztu) do tej fundamentalnej struktury wszedł wówczas - w r. 1000 - również Kołobrzeg.

Niech to przypomnienie z dalekiej przeszłości narodów leżących w centrum Europy stanie się dziś *na nowo życzeniem i zapowiedzią europejskiej przyszłości* u progu nowego tysiąclecia. Niech duch cesarza Ottona i króla Bolesława związany - przez pamięć świętego Wojciecha - związany wzajemnym braterstwem i poszanowaniem powróci do naszych dziejów jako kamień węgielny pokoju i współpracy.

3. Panie prezydencie! Księżę Prymasie! Wszyscy czcigodni uczestnicy tego spotkania - panie i panowie! Wszyscy moi bracia w posługiwaniu biskupim i kapłańskim! Już w czasie mojej ostatniej pielgrzymki do Ojczyzny przed czterema laty dane mi było nawiedzić *Wybrzeże Bałtyku*, w szczególności Szczecin i Gdańsk. Nawiedziny te pozostają wciąż w mojej pamięci. Dziś wracam do nich, gdyż stały się jak gdyby zapowiedzią doniosłych i przełomowych wydarzeń, jakie w ciągu czterech lat miały się dokonać nie tylko w Polsce, ale także wśród naszych sąsiadów w całej Europie Środkowej, a także na europejskim Wschodzie.

Wydarzenia te dokonały się, ale w jakimś wymiarze nadal się dokonują. Jest to *olbrzymi dziejowy proces o wielorakim charakterze. Upadek totalitaryzmu*. Przemiana systemów społeczno-politycznych i społecznoekonomicznych, w których centrum znajduje się każdy człowiek jako podmiot współstanowiący o wspólnym dobru w imię obiektywnych praw obywatelskiego współzycia. W osobie pana Lecha Wałęsy jako pierwszego prezydenta III Rzeczypospolitej *witam i pozdrawiam wszystkich rodaków*, zamieszkujących moją ziemię ojczystą od Bałtyku do Karpat, od wschodu na zachód - wszystkich: każdą i każdego pozdrawiam chrześcijańskim pocałunkiem pokoju.

Raduję się z tego wielkiego dobra, jakie się stało i wciąż się dokonuje w mojej Ojczyźnie. Serdecznym moim pragnieniem jest głosić pokój moim rodakom. Ten pokój, który umniejsza zwątpienie, przywraca zgodę i pobudza do miłości.

Jest to ten *pokój, który daje Chrystus* - i który pragnę w imię Chrystusa przynieść przez moją pasterską posługę na ziemi ojczystej. W braterskim zespoleniu z *Episkopatem Polski*, któremu - zgodnie z tysiącletnią tradycją - przewodzi Prymas: arcybiskup gnieźnieński.

4. Wszystkich proszę, aby na szlaku tej mojej papieskiej pielgrzymki wspierali mnie modlitwą . Niech wstawiennictwo Bogarodzicy i naszych świętych Patronów wyjedna nam światło i moc Ducha Prawdy. "Niech zstąpi Duch Twój! . . I odnowi oblicze ziemi. Tej Ziemi!". Tak modliłem się podczas pierwszej pielgrzymki do Ojczyzny na placu Zwycięstwa w Warszawie (Ioannis Pauli PP. II, *Homilia in Missam pro fideles polones in urbe «Varsavia»*, 4, die 2 iun. 1979: *Insegnamenti di Giovanni Paolo II*, II (1979) 1391). Dziś powtarzam to wołanie u początku nowego okresu dziejów Polski: "niech zstąpi Duch Twój i odnowi ziemię". Niech odnowi! Bardzo potrzebuje odnowy ta ziemia: odnowy w mocy Ducha Prawdy, albowiem "Duch (sam) przychodzi z pomocą naszej słabości" (*Rom. 8, 26*).